

288673

Муровано-Куриловецький р-н

Винницька обл.

Дудко Т.М.

[С.1]

Я прочитала в «Комсомольському племені» статтю про те, що має вийти з друку книга-меморіал «33- голод[ни]й». І мені згадалась розповідь бабусі.

Це були канікули. Я гостювала в своїй бабусі Гані. Бабка спекла хліб.

Коли вона витягувала з печі хліб то вся хата наповнилась його запахом а рум'янцем на хлібові і його красою я не могла нарадуватись.

Коли я хлібом милувалась, раділа його красоті, свіжості, запахом в бабусі на очі навіялись сльози. Я захвилювалася. Адже я нічого поганого не вчинила. А чому ж заплакала бабуса?

Коли бабуса справилась біля печі, чисто вимила руки, принесла молока, порізала хліб і ми сіли до столу. Тут бабуса розповіла

[C.2]

таку історію.

Була вона ще маленькою. Але як небуло хліба і взагалі нічого їстівного дуже добре запам'ятала. Чуть з голоду не померла.

Вповноважені як бабця їх називала прийшли і приказали її батькові вивезти хліб на станцію Котюжани. Батько вивіз хліб а за нього отримав тільки довідку. Коли ті вповноважені знову прийшли батько їм показав довідку що хліб здано. Але вони почали шукати хліб знайшли на печі трошки жита яке сохло щоб змолоти на хліб. А на тому житі на печі сиділа бабка і її сестричка молодша ще маленький трирічний братик. Вповноважений їх розсунув по кутках

[С.3]

а жито згріб у мішок і ще було в куточку в хустині зав'язано тро[шки] квасолі все це забрав і пішли. В хаті залишився голод. А незабаром прийшла смерть, яка забрала з колиски братика, якому було всього три неділі від народження, весною коли почала пробиватись травка забрала трирічного братика, дідуся і бабусю моєї бабки. Люи в селі помирали казала бабуса як мухи. Рідко хто залишився в живих. Голод примушував слабодухих їсти свої[х] дітей. По сусідству жили такі люди, що бабця із сестричною боялися їх. А коли прийшло літо, то воно принесло голодним

[С.4]

свій дарунок – гриби, ягоди, колосся. Люди не чикали коли колосок дозріне, а рвали, [лускали?] і їли бо то був хліб, який дав людям життя. Ось такою була розповідь.

Іще бабуся запрошувала їсти хліб і берегти його, щоб він ніколи не попадав під ноги а завжди був на столі на чистій скатертині такий свіжий і рум'яний.

Володимире Антоновичу, може я не так виложила свою розповідь на папері, то Ви пробачте і виправте.

Писала учениця Котюжанівської школи Дудко Тетяна.